

דף ג.

עין משפט ב.ג.ד.

אור"ח סימן שפג פעיף כו

עיינ לעיל דף ב. עין משפט אות א

אור"ח סימן תרלג פעיף א

עיינ לעיל דף ב. עין משפט אות ב

דף ג:

עין משפט א.

י"ד סימן רצו (כלאי הכרם) פעיף מב

מב. כרם שחרב באמצעו ונשאר שלם מכל סביביו, אם יש בקרחת שבאמצע ט"ז אמה ה"ז מרחיק מעיקרי הגפנים ארבע אמות לכל רוח וזורע באמצע הקרחת, ואם אין בה ט"ז אמה הרי זה לא יביא זרע לשם, ואם הביא הואיל והרחיק ד' אמות לכל רוח מהגפנים של כרם הרי זה לא קידש.

עין משפט ב.

י"ד סימן רצו (כלאי הכרם) פעיף מג

מג. וכן מקום שנשאר פנוי בלא גפנים בין סוף הכרם ובין הגדר שלו והוא הנקרא מחול הכרם^ה, אם יש בו י"ב אמה מרחיק מהגפנים ד' אמות וזורע את השאר, היו בה פחות מי"ב אמה לא יביא זרע לשם, ואם הביא הואיל והרחיק ד' אמות הרי זה לא קידש, במה דברים אמורים בכרם גדול אבל בקטן אין לו מחול אלא מרחיק ארבע אמות מסוף הגפנים וזורע עד הגדר, וכן כרם גדול שהיה בין כל שורה ושורה שמונה אמות או יותר אין לו מחול.

ה. כלומר שדרך הבעלים למחול ולעזוב אותו בלא גפנים, וכתב הט"ז הטעם בזה דבעינן י"ב אמה לפי שד' אמות שייכים לעבודת הכרם, וד' אמות שאצל הכרם שייכים לכותל שמניחים שם כדי לילך שם ולהחזיק הכותל ע"י הליכה, ע"כ צריך שיהיה ד' אמות נוספים למקום חשוב לזרע, והא דלא בעינן ח' אמות בנתיים כדלעיל, לפי שאין כאן גפנים רק מצד אחד.

עין משפט ג.

יו"ד סימן רצו (בלאי הכרם) פניף לג

לג. היו ג' שורות, אע"פ שיש ביניהם פחות מד' הרי אלו כרם ורואין את האמצעיות כאלו אינם.

עין משפט ד.

או"ח סימן שמוט פניף א

א. כל אדם יש לו ארבע אמות בר"ה שיכול לטלטל בהם*, ואם האדם אמתו קטנה נותנים לו ד' אמות של אדם בינוני שכל אמה ששה טפחים, ואם הוא אדם גדול מודדין לו כאמתו.

או"ח סימן שצו פניף א

א. מהנאמר "שבו איש תחתיו" נלמד שיש לאדם ארבע אמות בכל מקום^ב, אפי' יצא מחוץ לתחום^ג, ולכל אדם מודדים הד' אמות באמה שלו.

הגה: הד' אמות מודדין אותם מרווחות^ד והוא באמצען^ה, וי"א שמותר להלך ארבע אמות לכל צד^ו מהיכן שעומד, אבל לטלטל אין לו אלא ד' אמות עם אלכסונון^ז כמ"ש בסי' שמ"ט.

א. מעירובין מ"ח. והטעם דכתיב שבו לכם איש תחתיו והכוונה ישיבת כל איש ביום השבת יהיה כשיעור "תחתיו" דהיינו כשיעור אורך כל גופו והוא ג' אמות ועוד אמה לפישוט ידיו ורגליו.

ובר"ה מודדים הד' אמת מצומצמות אבל היוצא מחוץ לתחום שנתנו לו ג"כ ד' אמות שם מודדים מרווחות כמבואר בסי' שצ"ו ברמ"א, מ"ב אות ה'.

ב. ערובין מ"ח. ומהנאמר "אל יצא איש ממקומו" נלמד אלפים אמה או י"ב מילין לחולקים שגם הם מדרבנן כמבואר בסימן שצ"ז.

ג. שהרי משה ע"ה אמר לאותן שיצאו מחוץ לתחום "אל יצא איש ממקומו", טור.

ד. ויכול ללכת בהן אף באלכסונון שעולה עוד אמה ושלושה חומשין, מ"ב אות ו'.

ה. עיין במ"ב אות ז' מהט"ז והגר"א שכתבו שצריך לכתוב זה אחר תיבת לכל צד, אך מהכה"ח אות ח' לא נראה כך בדעת מר"ן השו"ע.

ו. אבל לדעה ראשונה אין לו רק ד' אמות לאותו צד שבירר, ואם בירר למקום אחד אינו יכול לחזור ולברור במקום אחר ולדעה שניה א"כ יש לו ד' אמות לכל צד סביבותיו דהיינו שמנה אמות, מ"ב אות ח'. ועיין במ"ב אות ט'.

ז. למקום שבירר, מ"ב אות י'.

יו"ד סימן רצו (כלאי הכרם) פעיף סח

סח. סח. כל ההרחקות והשיעורים האמורים בכלאים באמה בת ו' טפחים שוחקות.